

Milí diváci, dnešní večer je specifický, protože se sice setkáváme v sázavském divadle, ale při představení budeme všichni na jevišti. Tento zajímavý formát jsme si vyzkoušeli již v loňském roce. A tak se můžeme těšit na hru „Kyanid o páté“, kterou za pár okamžiků uvidíme tak z blízka, že si budeme připadat její součástí. V dnešních Vosk(n)ovinách si rádi připomeneme komedii „Na správné adrese“ z minulého měsíce, a to nejen na první straně díky skvělé recenzi Oldy Randuly, ale také na straně druhé v rozhovorech. A nebudeme ochuzeni ani o povídání Milana Štědry, a také o novinku – netradiční soutěž, kde diváci mohou položit otázku aktérům viděného představení. Určitě si nenechte ujít další představení Čertovy divadelní brázdy v březnu. Přejeme vám příjemnou zábavu.

Na správné adrese

Už jsem dříve předesílal, že jsem zaujatý a ovlivněný, a to hned z několika důvodů. Jednak jsem tuto komedii už jednou viděl, krom toho to je představení mých kolegů a kolegyně z DS Jiřího Voskovce v Sázavě, které mám rád, takže kdo by si chtěl kálet do vlastního hnízda, že. Takže ano, jsem zaujatý.

Na druhou stranu, když se nad tím tak zamyslím, vlastně do vlastního hnízda ani kálet netřeba. Kamarádi a kamarádky ze Sázavy sáhli po osvědčeném žánru konverzační komedie, což bývá počin divácky vděčný, a pokud se podaří udržet na uzdě nutkání sklouzávat k lacinému humoru, vulgaritám nebo trapnému pitvoření nebo zjevnému přehrávání, pak je to i podívaná zábavná a relaxační. Já osobně jsem si díky jinému kusu stejného žánru kdysi vydobyl přízeň diváků v komedii „Klíče na neděli“ a smích a potlesk v obecnstvu jsem si velmi užíval.

„Na správné adrese“ staví na velmi podobných peripetiích a zápletkách a v tomto smyslu tedy nepřináší nic objevného. Jednoduchost děje se však daří vykompenzovat vyrovnanými a velmi dobrými hereckými výkony u všech postav. Energická a všudypřítomná služka je jako vystřižená z prvorepublikových komedií – role prostínek leč hubaté dívky je tahounem velké části představení a dodává mu jeho svižné a pevné tempo, což je u podobných komedií jedním ze základních kamenů úspěchu.

Čtyři dvojice původně k sobě nepatřících, neb nakonec si idylicky padnoucích osůbek jsou dostatečně pestré a neméně barvitě podané. Dokáží vytvořit mnoho humorných situací, kdy baví nejen tím, co říkají, ale především absurditou svých omylů a zavádějících domněnek a předpokladů. Panoptikum všech těch charakterů a jejich pohnutek, s jakými se sešly na této adrese, působí opravdu komicky.

To, čeho se u takových představení obávám, se zde nestalo. Všichni herci a herečky si uhlídali míru parodování svých postav a udrželi je v poloze, které činí toto představení zábavným: všichni společně dosáhli toho, že divák byl tím jediným, kdo „všechno ví a chápe“, takže se často může smát, už jen když se objeví nová postava. A ani v momentě, kdy se v závěru představení na jevišti sejdou čtyři pánové v trenýrkách, jsem neměl pocit lacinosti a vulgarity.

Takže děkuji, já jsem se skvěle bavil.

OR

Jiří Voskovec, rodina a stručný životopis

Letos oslavíme 120. výročí od narození nejslavnějšího sázavského rodáka Jiřího Voskovce. Tak si můžeme stručně představit jeho životopis.

Narodil se v Sázavě - Černých Budech 19. června 1905 v chalupě u Čertovy brázdy, která patřila jeho dědečkově, malíři S. K. Pinkasovi. Rodokmen Jiřího Voskovce byl neobyčejně pestrý. Prababička a babička byly Francouzky a jeho matka Jiřina se narodila též ve Francii. Otec byl vojenským kapelníkem. Původně se jmenoval Vilém Wachsmann, ale za I. světové války si příjmení a křestní jméno změnil na Václav Voskovec. Tři děti - Prokop, Adriana a Jiří - si nové příjmení ponechaly. Jiří Voskovec studoval na pražském gymnáziu, ale byl vyloučen pro takzvanou otcovu příslušnost k nepřátelské armádě (otec, carský kapelník). Střední školu tedy dokončil ve Francii, což pro něj nebyl žádný velký problém, jelikož u Voskovců se běžně mluvilo česky i francouzsky. Jiří byl obdařen literárním, hudebním a jazykovým nadáním a měl též vlohy malířské. Jeho zájem o avantgardní umění ho přivedl do sdržení Devětsil, kde svou poezií, k níž patřily i koláže a obrazové verše, přispěl k formování základních principů poetismu. Z Devětsilu byl později vyloučen. Pracoval v Osvobozeném divadle, kde uvedli s Janem Werichem svou první hru „Vest pocket revue“ (1927). Ve filmech, ve kterých uplatnil svůj jedinečný humor vyvíjející se od dadaistické recese ke společenské satíře, vystupoval většinou s J. Werichem. Psal také hry a texty písní. V roce 1939 emigroval spolu s Werichem a Ježkem do USA, kde se oženil. V roce 1946 se vrátil do Čech, kde se pokusil s Werichem obnovit Osvobozené divadlo. Ale po únoru 1948 odjel do Francie, pracoval pro OSN. V roce 1950 se vrátil do USA, kde žil až do smrti (Pear Blossom, California) a kde se prosadil jako divadelní, filmový i televizní herec. MŠ

... pozvánka na další představení

pátek 21. 3.: **Uděláte mi to znova?**

Zmatkaři Dobroni

Zveme všechny diváky na typickou situační komedii z francouzského prostředí, která si bere na mušku ožehavé téma ženského světa. Do ordinace plastického chirurga přichází na místo asistentky mladá atraktivní žena. Slečna Claudine vnese do zavedené ordinace rozruch a živelnost. Je prostoreká, zpočátku se dokonce zdá zcela „nepoužitelná“, přesto si ji pacientky oblíbí. Ženský svět, kterému čelí osamocený lékař Jouvence, je plný intrik a vzájemných naschválů. Claudine se navíc (jak jinak) do Jouvence zamiluje. To vše přináší smřšť naprosto neskutečně komických událostí.

V(n) SOUTĚŽ Soutěž zvidavého diváka

Dnes si Vosk(n)oviny pro své čtenáře připravily další kolo soutěže, která se na nic neptá. Pokud se do ní zapojíte, získáte možnost vyhrát dvě volné vstupenky, ale především příležitost dozvědět se něco, co by vás po shlédnutí dnešního představení ještě zajímalo a nahlédnou tak malinko „za oponu“.

Jak přesně soutěž funguje? Po představení si vezmete ve foyer divadla soutěžní lístek. Napíšete na něj otázku, na kterou byste chtěli znát odpověď a také vyplníte, komu tuto otázku pokládáte. Ptát se můžete přímo režiséra, či jedné z hereček z DS Vojan Desná, tedy ze souboru, který dnes do Sázavy přivezl představení „Kyanid o páté“. Lístek pak vhodíte do soutěžního boxu a máte hotovo. Z odevzdaných otázek bude náhodně vylosována jedna. Autor/ka otázky se samozřejmě dočká odpovědi, která bude otištěna v následujícím čísle Vosk(n)ovin, ale získá také dvě vstupenky na jedno ze zbývajících představení letošního ročníku Čertovy divadelní brázdy, dle vlastního výběru.

Výherce soutěže k představení „Na správné adrese“ od DSJV Sázava:

Zdeňka N. se ptá Tomáše Kuchlera, představitele role Bertranda: **Co bylo v lahvičce bylinkového likéru?**

Tomáš K.: Byl tam turecký čaj. Jedna z divadelnic přivezla z dovolené asi deset různě barevných čajových ampulek. Minule jsme měli zelenou, dnes červenou (*smích*). Musel jsem toho vypít hodně a ani nevím, jakou to mělo chuť... pamatuji si ale, že jedna ze zelených ampulek byla peprmintová, ta byla pěkně... nebyla dobrá (*smích*).

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní soubor Jiřího Voskovce Sázava je soubor s dlouhou tradicí, novodobá historie se píše od roku 1982, kdy se soubor začal zaměřovat na hudební komedie. Aktuálně v souboru aktivně působí asi 25 divadelníků, kteří připravují jak hry hudební, tak činoherní. Soubor se pravidelně účastní krajských přehlídek. Mezi poslední nazkoušené tituly patří komedie „Dokonalá svatba“ a „Na správné adrese“.

Na správné adrese je lehká francouzská komedie, kde důležitou roli hraje zkratka P.P.S. Všechny obyvatelky jednoho bytu se rozhodnou podat si inzerát, náhodně pod stejnou značkou, kdy každá znamená něco jiného. Vzniklé záměny přinášely jednu vtipnou situaci za druhou a publikum se bavilo od začátku do konce.

Rozhovor s Lenkou Kuchlerovou, režisérkou představení

Máte půl roku po premiéře. Jak s odstupem času teď, jako režisérka, na hru pohlížíš?

Vidím, že je tam ještě pořád strašně práce (*smích*). Nejde nám to dopilovat tak, abych byla úplně spokojená. Vidím, že by se dalo leccos zlepšit, ale vždycky mám takový pocit, že na to vlastně není čas, protože už hrajeme zase někde jinde. Ale snažíme se a doufám, že to bylo i vidět, oproti premiéře.

„Doma“ se samozřejmě hraje nejlépe, ale už jste hráli i v jiných městech. Jak diváci přijímají hru tam?

Zatím máme skvělé ohlasy. Samozřejmě se stává, asi jako v každé hře, že tam kde čekáme, že se diváci budou smát, se najednou nesmějí a smějí se o kousek vedle, kde to třeba v domácím publiku nezafungovalo. Ale já vidím šílený rozdíl v dnešním představení, protože takovou trému jsem u herců ještě neviděla, ani na premiéře. Musím přiznat, že dnes jsem měla trému i já.

Honza Štědra naskočil do hry později, jako alternace. Jaký v něm vidíš přínos?

Honza je obrovským přínosem. Byl i sám na divadlo natěšený. Po poslední zkoušce říkal, že ho to strašně bavilo, hrozně ho to chytl. Kdyby toho neměl kolem tolik, tak by asi rád hrál, ale zaplatpánbůh aspoň tady za tu malou roli, protože si myslím, že mu sedne a že je obohacem.

Udělala bys něco jinak? Třeba změnila obsazení...

Ne, ne, to určitě ne, role bych určitě neměnila. A co bych ještě moc neměnila je pohyb po jevišti. Myslím si, že se pohybují všude, byť vím, že dost často jsou na prostředku, ale ono u „konverzaček“ to asi jinak moc nejde. Neumím si představit, že bych tam vyloženě něco chtěla udělat úplně jinak, že by mi to vadilo. Chtěla bych to došperkovat!

S touto hrou se chystáte na přehlídku venkovských souborů do Třeště. Máte nějaká očekávání?

Přihlásili jsme se proto, že doteď nemáme žádný odborný názor, ani jeden. Chci znát názor poroty s vědomím, že nás nikam nedoporučí, nikam nepostoupíme, ale zkusíme to udělat tak,

abychom se příští rok přihlásili třeba do Rakovníka a mohli projít na národní přehlídku do Mostu.

Na programu třeštské přehlídky je i představení „Na správné adrese“ od jiného souboru. Pojedete se na něj podívat?

Já bych ráda, to srovnání mě zajímá. Hercům bych to nedoporučovala, zrovna tak jako nedoporučuji, když se vybere nová hra, aby hned začali lovit na internetu a koukat, jak to někdo hraje. Já to nemám ráda. Sama bych tím byla také strašně ovlivněná. Když už se to narežuruje, udělá se aranžmá, tak se pak klidně podívám a řeknu si: „Ty jo, tak tady to mají lepší, nebo támhle jsme to udělali líp my...“, ale ne před.

Naše poslední otázka se týká Jiřího Voskovce, protože letos slavíme 120 let od jeho narození. Co Tě napadne, když se řekne Jiří Voskovec?

Když se řekne Voskovec, napadne mě Werich, a v tu chvíli i hra „Pudr a benzin“. A také, že má teď v Sázavě Jiří Voskovec nově udělanou pamětní síň.

Ptáme se sázavských divadelníků...

Která z postav dnešního představení by Tebe osobně herecky lákala?

- Já bych si chtěl zahrát roli Marie-Louisy, protože bych byl mladý a krásný (*smích*).
- Role Spartaka, který měl dost prostoru se v představení vyřadit.
- Chtěla bych si zahrát roli Velké Žezette, protože si myslím, že je to postava, ve které bych mohla uplatnit svůj komediální talent.
- Mně by se líbila role služebně.
- Já bych si chtěl zahrát roli Bertranda, protože je podle mě těžká. Musí hrát, že je opilý, a to není jednoduché.
- Stačila by mi role zájemce o hru na klavír – to nejlepší na konec (*smích*).
- Líbila by se mi role služebně. Řekla bych, že má v představení velký prostor k rozehrání.

Rozhovor s Janem Štědrou, představitelem role Jeana

Jak ses dostal k divadlu?

K divadlu jsem chtěl vždycky. No, vždycky... zhruba od patnácti let. Pocházím z Nového Boru, kde se do místního souboru konal konkurz, ale pořád jsem to odkládal. Když jsem se konečně rozhodl, odešel jsem za řemeslem do Karlových Varů, kde jsem, světe div se, žádné ochotnické divadlo nesehnal. Potkal jsem tam ale svou ženu, se kterou jsem se vrátil sem do Sázavy, kde to všechno začalo, někdy v roce 2012.

Víme, že divadlo není jediným druhem umění, kterému se věnuješ...

Protože jsem na nějakou dobu odešel z divadla, i teď spíše zaskakuji, tak jsem začal psát písně, interpretovat je. Přišel jsem na to, že mě psaní textů baví, takže jsem začal psát pohádky. Od pohádek jsem přešel na horory.

Zmínil jsi, že ve hře „Na správné adrese“ spíše zaskakuješ. Jaký pro Tebe byl návrat na jeviště?

Úžasný. Přišel jsem zase trochu do jiné party. Skvěle na sebe navazujeme a musím říct, že mi divadlo sice chybělo, ale nijak jsem se do něj nehrnul, měl jsem své aktivity, ale teď je to velice příjemné. Slíbil jsem, že bych mohl zaskakovat, ale o víkendech ještě provádím v Sázavském klášteře...

Jaká byla Tvá reakce, když ses dozvěděl, jakou postavu budeš hrát?

Nechtěl jsem. Lenka mě dlouho přemlouvala. Tuto roli jsem odmítl, když jsem ji měl hrát úplně původně, v době, kdy se hra začínala zkoušet. Se zaskokem jsem potom souhlasil, ale nevěděl jsem, o jakou roli se přímo jedná a říkal jsem si: „Hlavně ne tu líbací.“ (*smích*). Nejsm totiž kontaktní.

Takže je pro Tebe na jevišti horší líbání, než svlékání...

Všechno dohromady. Líbání ale kamuflujeme.

Kdyby sis ve hře mohl vybrat jinou roli, kteroukoliv, jaká by to byla?

Musím říct, že jsem docela rád, že mám tu roli, kterou mám. Nejen proto, že už jsem se v ní sehrál, ale hlavně proto, že má málo textu. Vždycky jsem měl strašnou trému, i když jsem zpíval, že zapomenou text. Pořád jsem na to myslel a když na něco myslíte... Takže jsem s rolí spokojený, navíc mám spoustu času se připravit, protože jdu na scénu až poslední.

Jaký je Tvůj vztah k Jiřímu Voskovcovi?

Nebudu mluvit o tom, že jsme ve městě, kde se narodil... Popravdě, když se řekne Jiří Voskovec, vždycky si vybavím jeho fantastickou roli ve filmu „Dvanáct rozhněvaných mužů“. Viděl jsem to čtyřikrát. Je to fantastická věc, kdy se ve dvou místnostech odehrává perfektní drama. On tam hraje polského přistěhovalce, který spolurozhoduje o osudu člověka. Je to silná role. My ho vlastně známe jako komediálního herce, ale mě úplně dostal v téhle vážné charakterní roli.

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.